

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 102 / IV legislatura / Sisè període

Dimarts, 25 d'octubre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 57

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les onze del matí i dotze minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició: President de la Generalitat.

L'afer De la Rosa (p. 5532).

Dos motius de satisfacció (p. 5535).

Els resultats de l'acció de govern (p. 5537).

Aspectes concrets del que pensem fer (p. 5540).

Les negociacions sobre el tema autonòmic (p. 5540).

La identitat nacional (p. 5541).

L'afer De la Rosa i la crisi de valors que hi ha a tot Europa (p. 5542).

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del matí i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 57.1

La sessió s'obre a les onze del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

Ordre del dia

– Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu

D'acord amb l'article 123 del Reglament, aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu. Aquest debat es regirà per la normativa establerta en els articles 123 i 124 del Reglament de la cambra.

Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley): Senyor president, senyores i senyors diputats, de fa unes setmanes tenia pensat, en línies generals, quin seria el discurs que avui, en l'inici d'aquest debat, els faria. I era un discurs que preveia molt positiu, perquè tenia dos motius de satisfacció de què els volia parlar i que, alhora, eren dues raons per a donar confiança al país; aquests motius i aquestes raons, els segueixo tenint i els en parlaré: es resumien i es resumeixen a dir que ara tenim Catalunya, al meu entendre, ben encarada, que tenim un bon horitzó, que tenim moltes cartes bones, que les hem de jugar i que les hem d'aprofitar.

Això és el que els volia dir i el que els diré, però se'ns ha travessat una pedra en el camí, i, aquesta pedra, l'hem de treure. Obsessionat amb l'horitzó a mitjà i llarg termini i amb tot el que tenim entre mans –que, en conjunt, és molt positiu–, jo he dit aquests darrers dies que no volia que el tema De la Rosa interferís ni en el discurs d'avui ni en la continuïtat del treball que ens agrada fer, que és construir Catalunya dia a dia i també amb perspectiva més llarga, però és cert que primer cal evitar que una pedra grossa acabi instal·lant-se al mig del camí; ja sé que hi ha qui ho desitja, però no ho podem desitjar els qui volem fer un llarg camí cap a l'autogovern, cap al progrés i cap al màxim possible de plenitud per a Catalunya.

Per això començaré, contra el que tenia anunciat, amb el tema del senyor Javier de la Rosa. Crec que aquest tema està

desenfocat, per dos motius: per una banda, perquè algunes persones i alguns partits han cregut que en el tema de l'aval –de l'aval a Tibigardens– hi havia matèria política greu, i no n'hi ha, i tampoc hi ha conseqüències econòmiques: no hi ha base per demanar dimissions ni responsabilitats polítiques. Per altra banda, s'afirma per part d'alguns que hi ha una trama de negocis inconfessables relacionada amb la Generalitat. Això és absolutament fals, tampoc no és cert i, per tant, tampoc això no duu enlloc. El que hi ha és que Grand Tibidabo té dificultats i el valor de les accions dels inversos ha baixat molt, i això amb la sospita –que correspon a la justícia aclarir– que a aquesta situació s'hi ha arribat a través d'actuacions irregulars del senyor De la Rosa. Però això no té res a veure amb la Generalitat i pretendre el contrari no durà enlloc. Ja he dit abans que no hi ha cap base per afirmar això.

Què passa, doncs, que es crea una gran agitació política en la qual s'involucra la Generalitat? De fet, de debò, el que manté el foc de la discussió no és l'aval ni cap afirmació calumniosa –això no té força–; el que el manté és la referència constant a unes declaracions meves de signe positiu sobre el senyor De la Rosa. I efectivament, el mes d'abril de 1992 vaig fer en dues ocasions un elogi del senyor De la Rosa; el dia 3, la primera, i el dia de la primera pedra a Tibigardens, el 27, la segona. Aquestes declaracions s'han convertit en bandera política. Amb posterioritat a això jo l'únic que he dit algun cop, sense entrar ni per a bé ni per a mal en el tema de Grand Tibidabo, és que l'actuació del senyor De la Rosa en un determinat moment va salvar algunes empreses catalanes i no catalanes. I això és cert. Jo no podria saber quan deia això si això s'havia fet perjudicant algú o no, cosa que ara, si de cas, el jutge aclarirà. Per tant, crec que per aclarir les coses el millor que podem fer és que els expliqui quina ha estat la relació de la Generalitat amb el senyor De la Rosa i per què ha estat la que ha estat i per què vaig dir l'abril del 92 el que vaig dir.

La relació important es va establir entorn i amb motiu de Tibigardens. A mitjans dels vuitanta es va presentar la possibilitat que es fes a Catalunya un gran parc temàtic. Vostès saben que el Govern de la Generalitat sempre ha cregut en el turisme i en la necessitat de millorar la nostra oferta turística; un gran parc temàtic podia ser una contribució important en aquest sentit i confio que Port Aventura, que és com ara es diu Tibigardens, ho serà. Es va interessar per aquest projecte una de les principals companyies del món, de la indústria del lleure, l'americana Anheuser Busch; aquesta empresa va triar uns terrenys que reunien les condicions requerides quant a clima, nombre d'hectàrees, situació, etcètera. I el projecte, amb capital cent per cent d'Anheuser Busch, va engegar.

Varen sorgir dificultats per part dels propietaris dels terrenys, per part d'alguns partits polítics i d'alguns ajuntaments. Algunes d'aquestes oposicions eren difícils d'entendre, donat el benefici que la zona n'havia de treure, d'aquesta inversió, si no és per motius molt partidistes. Però tot això s'anava superant; el projecte anava endavant i bé. El

que va representar un xoc terrible i va posar en perill de fracàs definitiu el projecte fou que l'any 1989 la sentència del Tribunal Suprem concedí la segregació a Salou. Hi havia un recurs pendent de sentència des de l'any 1981, que equivocadament –com es va veure– tothom donava pràcticament per segur que es fallaria en contra de la segregació. El cas és que a partir d'aquest moment i durant una pila de mesos la Generalitat va intentar debades posar d'acord Anheuser Busch i els municipis de Salou i de Vila-seca, fins que al cap d'un temps Anheuser Busch va anunciar, cansada de no arribar a un acord, que abandonava el projecte.

Això tenia diverses conseqüències negatives. La primera i principal, que no es podia crear a la Costa Daurada aquest gran equipament que havia de ser un motor més –un motor més, però molt important– de l'economia de la zona, un equipament de magnitud fora del corrent –52.000 milions d'inversió privada directa, deixant de banda la privada indirecta i la pública– i realment capaç de donar un nou impuls al turisme del sud de Catalunya i poc o molt de tot el país. I la segona, la segona conseqüència, és que la forma com es va produir el fet ens desprestigiava davant del món empresarial dels Estats Units. Com saben, la Generalitat ha procurat sempre mantenir el prestigi de Catalunya en aquests àmbits –els Estats Units, el Japó, Europa– com a condició per a poder captar inversions estrangeres –li hem donat una gran importància, a això–; i la prova que aquest tema havia arribat a ser conegut i valorat negativament en el món econòmic nord-americà i més enllà, més enllà del món econòmic nord-americà, fins i tot, foren els comentaris d'alguns diaris econòmics i sobretot l'interès que, amb motiu d'un viatge meu als Estats Units l'any 1990 –començaments del 90, al febrer–, va tenir, quan encara no estava del tot resolt el tema, va tenir el secretari d'estat de comerç, el senyor Musbacher, de veure'm i de demanar-me què passava. Ells no podien entendre que una discussió entre Vila-seca i Salou paralitzés una inversió així.

En un intent de convèncer Anheuser Busch que reconsiderés la seva retirada vaig demanar que em vingués a veure el senyor Baker, que com a representant de Busch seguia al projecte. Com anècdota els diré que ens vàrem veure a Hamburg, que jo hi donava una conferència, i ell, que era a Anglaterra i que no podia allargar la seva estada a Europa, m'hi va venir a trobar; això fou el setembre del 1989. L'entrevista va servir perquè s'obris una escletxa: Anheuser Busch estava disposada a continuar a Tibigardens, però només amb un 20%, i aportava el seu ajut tècnic i la gestió del funcionament, però calia trobar un soci per al 80% restant. Per altra banda, això ho havia de confirmar –em va dir el senyor Baker– el president d'Anheuser Busch i amb motiu d'això jo vaig visitar-lo a Williamsburg, a l'estat de Virgínia. El president de la companyia va confirmar el que el senyor Baker havia dit. O sigui, que l'únic, l'únic que faltava era trobar un soci capaç no només d'aportar el 80% del capital, sinó sobretot de fer una inversió, de garantir una inversió de 52.000 milions de pessetes. Qui ho podia fer?

Aquí s'imposa una digressió. Catalunya és un país que no té poder econòmic, que no té poder financer; té un teixit empresarial important –això sí–, però d'empreses mitjanes i –això és capital– orientades cap a l'economia productiva. Aquest tipus d'empresa és la que crea més riquesa col·lectiva, la que crea més benestar, més llocs de treball, però no crea gran acumulació de capital líquid, per dues raons: perquè els guanys no són ràpids –és a dir, l'economia productiva és el que més oposat hi ha a l'economia del *pelotazo*– i perquè, si més no, en bona part s'ha de reinvertir, els guanys s'han de reinvertir en capital fix.

Això i que els intents de crear instruments financers de gran volum no han reeixit explica que a Catalunya sigui quasi impossible que algú pugui posar sobre la taula quantitats molt grosses de cop. De fet, només la Caixa de Pensions ho pot fer. Tenim altres caixes i bancs que van bé, van molt bé i fan molt bon servei a l'economia productiva, però sense el volum ni la vocació que calen per a fer inversions així –i és lògic que sigui així, no ho critico pas. Només hi ha la Caixa de Pensions, que, per altra banda, ja més d'un cop, operacions d'aquesta mena, n'ha fet. Concretament n'havia fet fins fa poc tres –ara la quarta, justament és Port Aventura–; n'havia fet tres totes elles, d'una manera o altra, reeixides: encapçalar l'operació de recuperació de FECSA quan feu suspensió de pagaments, ACESA –les autopistes– i Gas Natural. Però, d'operacions així, ni la Caixa de Pensions en pot fer ni convé que en faci cada dos per tres.

Tots els governs procurem tenir la possibilitat que algú pugui fer inversions així. Quan es diu, per exemple, que el Govern basc voldria fer possible una gran fàbrica d'automòbils a Euskadi es diu també que, arribat el cas, procuraria comptar amb el BBV i alguna caixa basca; sense això no ho podria fer. Quan el Govern francès intenta fer de Bull una gran empresa mundial, mira de mobilitzar la banca francesa. I a Alemanya hem viscut directament –hem viscut directament perquè ens ha tocat amb alguna empresa instal·lada aquí–, hem viscut directament casos d'inversions que s'han fet a l'antiga Alemanya de l'Est per decisió d'algunes empreses industrials alemanyes molt grans amb tecnologia, però sobretot amb tresoreria, a les quals el Govern federal els ho havia demanat.

Segueixo. A finals dels vuitanta el senyor Javier de la Rosa havia esdevingut el representant de KIO a Espanya, i això li donava una capacitat de mobilitzar diners realment molt impressionant i que ell estava disposat a utilitzar; i es sabut que va fer moltes inversions: industrials, turístiques, immobiliàries, financeres. En totes elles, en totes elles excepte una, la Generalitat no hi va intervenir per a res. L'excepció que he dit fou Tibigardens. El soci capaç de subscriure el 80% del capital i de comprometre's a trobar diners per a una inversió de 52.000 milions fou ell; i realment aleshores no n'hi havia cap més, perquè La Caixa, que fou amb qui primer es va anar a parlar, en aquell moment no va voler ficar-s'hi.

Això passava abans de la gerra de Kuwait, que va canviar –la guerra de Kuwait–, va canviar radicalment la situació

del senyor Javier de la Rosa, i cal recordar-ho això també per situar les coses de cara a aquesta operació i d'altres. D'altres que no afecten la Generalitat i de les quals ara parlaré. Perquè cal dir també que, en aquella època –i també més tard, fins i tot després de la guerra de Kuwait i quan ja la situació del senyor De la Rosa havia canviat–, hi va haver molta gent a Espanya que va intentar trobar a través de KIO o a través –com he dit més directament– del senyor De la Rosa solució a determinats problemes, molta gent. I també és bo recordar que el senyor De la Rosa va ser –diguem-ne– avalat diverses vegades políticament, administrativament i financerament, diverses vegades, i sempre per persones i entitats molt serioses i respectables, i sovint molt oficials. Dic avalat en un sentit –diguem-ne– figurat, en el sentit que es prenen decisions públiques que incrementaven, que trameien un missatge en el sentit que s'hi podia tenir confiança, en el senyor De la Rosa. I dic això perquè s'ha intentat, sobretot aquests últims dies, crear una imatge com si només la Generalitat hagués tingut relació amb el senyor De la Rosa i li hagués fet confiança. I això no és així, no és gens així.

Vegin: la inversió de KIO a Cros es va fer amb autorització de la Direcció General de Transaccions Exteriors del Ministeri d'Economia i Hisenda, i així mateix la inversió a Explosivos Riotinto; la fusió que va donar lloc a Ercros es va fer amb autorització del Ministeri d'Economia i Hisenda, amb informe favorable del Ministeri d'Indústria, i se li varen concedir beneficis fiscals; l'OPA sobre Ebro es va fer amb autorització de la Comissió nacional del mercat de valors; la fusió Ebro - Companyia d'Indústries Agrícoles es va fer amb autorització del Ministeri d'Economia i Hisenda, amb informe favorable del Ministeri d'Indústria, i se li varen concedir beneficis fiscals; l'OPA de KIO sobre Torras es va fer amb autorització de la Direcció General de Transaccions Exteriors i amb autorització de la Comissió Nacional del Mercat de Valors; la fusió Torras-Ameda es va fer amb autorització del Ministeri d'Economia i Hisenda, amb informe favorable del Ministeri d'Indústria i se li varen concedir beneficis fiscals, i finalment recordem que el Banc d'Espanya va trobar bé que Javier de la Rosa jugués el paper de salvador del Consorci Nacional del Leasing, que tenia ja aleshores més de 10.000 accionistes i que ja aleshores estava en situació molt crítica.

Sembla –dic «sembla» perquè d'això, d'això que vaig a dir ara, en concret només en tinc la informació dels diaris– que el Banc d'Espanya va temptejar la Caixa de Madrid i el Banesto perquè se'n fessin càrrec, sense resultat. Finalment, el Banc d'Espanya i la Comissió Nacional del Mercat de Valors varen aprovar que el nou soci fos el senyor De la Rosa i el Ministeri d'Economia li va concedir beneficis fiscals. Ja no us parlo d'un episodi més complex, el del *holding* de Cartera Central, i ara mateix em ve a la memòria –no ho tenia aquí–, per exemple, que també una compra important d'accions del Banc d'Eivissa, cosa que no es pot fer, evidentment, sense un permís del Banc d'Espanya.

Per tant, que ningú no s'espolsi la pols i que segons qui no ens vulgui donar lliçons de «modos». La manifestació de

confiança que aquestes autoritzacions i concessions de beneficis fiscals significaven era molt important; evidentment, molt més important i significativa que les declaracions d'un polític de cara a l'opinió pública, i especialment de cara als mitjans financers i de cara als inversors petits o grossos.

En fi, el cas és que, com veuen, hi van haver moltes entitats, totes serioses i respectables –totes serioses i respectables–, que varen facilitar operacions d'aquest tipus al senyor De la Rosa, i que varen subratllar la confiança que li tenien. I no sempre les operacions que acabo d'esmentar han acabat bé, cosa que, en canvi, ara ja és pràcticament segur que sí que hi acabarà, que sí que acabarà bé Port Aventura.

La Generalitat no ha tingut cap més intervenció d'aquest tipus relacionada amb el senyor De la Rosa, cap més, cap més. Una altra cosa és que el senyor De la Rosa i KIO controlaven una sèrie d'empreses l'evolució de les quals la Generalitat no podia deixar de seguir: la paperera Torras, Ercros, com a principals, però també la Companyia d'Indústries Agrícoles, o Burés, Coma-Cros i algunes més. La Generalitat no es pot desentendre de les empreses del país, sobretot quan són del volum de Torras i d'Ercros, com no es va desentendre al seu dia de Fecsa o de La Farga Casanova o de La Seda de Barcelona, o no s'ha desentès, ben recentment, de SEAT.

Fou a través d'aquest seguiment del tema que en un moment determinat, ja l'any passat, va semblar oportú, també al senyor De la Rosa, buscar nous accionistes per al projecte. I és sabut que, ara, els socis de Port Aventura –que ja els dic que és el nou nom de la societat– són tres empreses d'excepcional solidesa i garantia: la Caixa de Pensions, l'anglesa Pearson –que és una de les empreses més sòlides del món en aquest sector– i Fecsa.

Encara, abans d'anar endavant, he de dir-los que la presència del senyor De la Rosa, sovint a través de KIO, en empreses tan importants per a l'economia catalana, va fer que volguéssim tenir, que la Generalitat volgués tenir la seguretat que de debò disposaria dels diners necessaris, encara que fossin empreses amb les quals no teníem cap mena de relació directa; però eren empreses catalanes. I vàrem fer el mateix que després he sabut que havia fet el ministre d'Hisenda, el senyor Solchaga: o sigui, entrevistar-se amb algú que representés directament Kuwait. He llegit que el representant del Kuwait que es va entrevistar amb el senyor Solchaga –que va ser el senyor Fouad Khaled Jaffar, el mateix que em va venir a veure a mi– li va dir –i ho he llegit en els diaris–: «Javier de la Rosa és el nostre amic, és el nostre germà». No sé si és veritat, que li va dir això; a mi només em va dir: «És el nostre home, hi tenim tota la confiança». I fins després de la guerra de Kuwait tot va anar com si així fos.

Després de tota aquesta explicació, què queda que pugui involucrar la Generalitat i que justifiqui els atacs i les crítiques d'aquests últims dies? Què justifica la petició de responsabilitats polítiques i fins i tot de dimissions? El tema de l'aval, com ja s'ha demostrat en les comissions d'aquest Parlament més d'un cop, i l'última en una sessió prou llarga,

i amb els informes que el conseller d'Economia va exhibir, de gent independent, el tema d'aval potser —i això ho dirà el jutge, no ho hem de dir nosaltres— pot donar lloc a actuacions judicials contra el senyor Javier de la Rosa, però no contra la Generalitat: no hi ha base. I fixin-se que en tot l'acte de processament del senyor De la Rosa no surt per cap banda el tema de l'aval. A més, fins a la darrera pesseta de l'aval s'ha invertit en el parc. Aquest és un tema que pot donar lloc a declaracions polítiques, insinuacions malèvols, etcètera, però que objectivament és una closca buida. Per altra banda, si hi ha un aval supergarantit és aquest: primer, perquè en respon la gran inversió de Tibigardens —ara Port Aventura—; segon, perquè els accionistes de Port Aventura són supersolvents. Algú creu que la Caixa deixarà de pagar? Algú ho creu? En tot cas, no ho creu l'ICO, l'Institut de Crèdit Oficial, que ha aprovat un crèdit de 15.000 milions per a Port Aventura. Ningú no ha demostrat —ni podrà— que la Generalitat hagi tingut cap altra relació amb el Javier de la Rosa que pugui aixecar cap sospita. I el mateix es pot dir d'això que alguns en diuen «la trama de negocis». On és aquesta trama? En què consisteix? Aquesta manera de parlar que acusa sense proves i de manera que l'acusat tampoc no pot demostrar res és molt greu.

Què més hi ha? No hi ha res més, excepte unes declaracions meves de l'abril del 1992. I posteriorment, ja ho he dit —ja ho he dit abans—, que el que havia dit alguns cops és que al seu moment les intervencions de Javier de la Rosa varen salvar unes quantes empreses, totes aquelles que abans he llegit, que van ser autoritzades pel Banc d'Espanya, el Ministeri d'Indústria, el Ministeri d'Economia, i a les quals es van donar, per exemple, beneficis fiscals. Varen salvar unes quantes empreses, algunes. I uns quants milers de llocs de treball. I això és veritat, això és cert. Torno a dir-ho, ja ho he dit abans: una altra cosa podria ser que aquestes empreses s'haguessin salvat amb un diner no utilitzat correctament, però ja he dit que això ho dictaminarà el jutge i, en tot cas, ni la Generalitat, ni el Ministeri, ni el Banc d'Espanya, ni la Comissió Nacional del Mercat de Valors ho podien saber aleshores.

Hi ha, doncs, aquestes declaracions i res més. Sobre aquestes declaracions alguns volen muntar un gran cas, amb implicacions econòmiques, socials i, sobretot, polítiques. Per què les vaig fer? Aquestes declaracions les vaig fer en un doble context; les vaig fer en un moment que el senyor Javier de la Rosa ens ajudava a salvar una inversió de 52.000 milions —pel cap baix—, consolidava una iniciativa de previsible gran rendiment econòmic i social i reforçava la nostra imatge internacional. I en un moment..., per altra banda, les vaig fer també en un moment que ell era objecte d'una campanya molt forta, de desprestigi i d'atacs davant la llei que em va molestar. Potser això va ser una cosa temperamental. Vostès ho han d'entendre, perquè jo he estat subjecte més d'un cop a campanyes així, i comprenc el que es passa, i sento..., sento gran repugnància per la gent que ho fa. I suposo que aquests dos fets combinats varen provocar unes declaracions que, vistes amb la perspectiva d'avui,

realment, resulten xocants i provoquen la perplexitat de moltíssima gent. Aquesta és l'explicació, però jo no puc deixar aquí aquesta explicació sense fer un comentari més general, i últim sobre aquest tema, de moment, que és el següent: qui més ha atacat, i abans que ningú, això que se'n diu la cultura del *pelotazo*, ha estat Convergència i Unió; qui més en contra ha estat de l'excessiva «financerització» de l'economia ha estat Convergència i Unió; qui més ha defensat el que en diem l'«economia productiva» ha estat Convergència i Unió. I què és l'economia productiva? És la de la gent que es lleva d'hora cada dia, que treballa produint i venent el que produeix, fent guanys si les coses van bé, i en una part important, reinvertint el que ha guanyat en la pròpia empresa. Nosaltres —Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat— varem ser els primers, i durant molt de temps els únics, que varem defensar aquesta economia sana i productiva, la que realment crea riquesa i treball. I ara ho continuem fent. Per què hem demanat la devaluació de la pesseta o la supressió de la doble imposició si no per a això?

Se'ns acusa de defensar massa, per altra banda, diuen, el petit comerç: ho diuen. Dels petits comerciants se'n pot dir tot el que es vulgui menys que siguin especuladors. I així, tantes coses... Si algun romanticisme tenim, tant com el nacionalista de què de vegades se'ns acusa, és el del treball i el de l'esforç; és el de la continuïtat de l'esforç generacional, de les famílies, és el que l'Illas i Vidal, el segle passat, en deia «la poesia del teler». Ja seria ben absurd que, precisament a nosaltres —i precisament segons qui—, ens volgués penjar l'etiqueta del *pelotazo*.

Senyor president, senyores i senyors diputats, al final tornaré a aquest tema, però ara he de parlar-los del que tenia previst parlar: del nostre projecte de país, de com va, del que fem, del que farem, d'un projecte prou bonic, prou engrescador per a no permetre que, així com així, es malmeti.

Els he parlat de dos motius de satisfacció, al començament. El primer és actual i immediat, i és constatar que, comparat amb ara fa un any, les coses en general han millorat. En termes generals ha millorat l'economia espanyola i també la catalana. És més: l'economia catalana s'està orientant d'una manera francament positiva de cara als dos o tres propers anys. I crec que s'hi orienta, no només conjunturalment, sinó com a conseqüència d'un treball més de fons que està elevant la seva competitivitat, el seu grau d'internacionalització i la seva capacitat de fer que els efectes positius repercuteixin en tot el país i en tota la societat. És un procés que fa anys que dura i del qual després tornaré a parlar, que havia quedat frenat durant els anys 92 i 93, però que ara està reprenent, i està reprenent d'una forma que dona a entendre que la nostra economia i la nostra societat són més sòlides que abans. Preveiem per al 1994 un creixement del 2% i del 3 per al 1995; en el que va d'any, l'atur, que és —aquí i a tot arreu, a tot Europa— una de les dades que li costa baixar, malgrat la recuperació econòmica, però, tot i així, l'atur ha baixat del 13,83 al 12,98, i continuem mantenint un diferencial de tres punts i mig amb la mitjana espanyola. L'exportació ha augmentat un 26%, i això és indicatiu de competitivitat, i

la inversió estrangera industrial està reprenent. Les noves modalitats contractuals –contractes a temps parcial, d'aprenentatge i de pràctiques– s'han aplicat més a Catalunya que a la resta d'Espanya: en total, 106.000, que vénen a representar el 21% de l'Estat espanyol. La construcció ha reprès, especialment la d'habitatges a preus assequibles. L'evolució del turisme, positiva, és prou coneguda, i fins i tot les dades que han trigat més a millorar estan canviant en positiu: em refereixo al consum i a la inversió interior. Això, a més, ho notem, per exemple, amb la venda de terrenys industrials, que està reprenent.

Crec, per tant, que la política preconitzada pels partits que donen suport al Govern de la Generalitat i, per tant, indirectament, pel Govern de la Generalitat, ha donat bons resultats. Em refereixo a la política fiscal, pressupostària i laboral; de fet, a la política econòmica al servei del que en diem l'economia productiva.

Fins i tot crec que conceptualment hem aconseguit una cosa positiva, i és que l'expressió «economia productiva» s'hagi popularitzat en el llenguatge polític. He fet repassar la premsa d'aquests últims anys i he constatat el que ja em semblava recordar, i és que aquesta expressió havia desaparegut de l'ús habitual, fins que entre 1990 –i sobretot 91–, nosaltres la vàrem tornar a introduir. I vostès saben que les paraules acaben pesant i que és bo guanyar la batalla de les paraules.

Crec que el balanç autonòmic també és positiu; no els sorprendrà que els digui que continua –des del meu punt de vista– essent insuficient i no prou ben orientat, i això mateix ho vaig dir al Senat ara fa un mes; amb tot, del setembre de l'any passat a avui hem fet més passes endavant que enrere, força més. Hem guanyat competències i marges de manobra, hem millorat aspectes del finançament, hem progressat també en aquest camp dels conceptes i de les paraules, que abans deia, tan important; s'ha reintroduït, per exemple, d'una manera ja clara i indiscutida el terme del «fet diferencial» i és de general acceptació que Espanya és plurilingüística, pluricultural i plurinacional. I, ho repeteixo, les paraules a la llarga es tradueixen en fets.

Per altra banda, durant el darrer any, la cohesió i el sentit de convivència del poble català han estat posats a prova. Ho han estat pel cantó de la identitat catalana –sobretot el de la llengua– i han resistit bé; han resistit francament bé. No puc deixar de referir-me al fet negatiu que representa la campanya que s'ha desencadenat fora de Catalunya i que a casa nostra hi ha algun intent d'importar; campanya que apunta contra elements bàsics de la nostra identitat com a poble, especialment la llengua, i de la nostra convivència, i que apunta també a crear una imatge negativa, egoista i excloent de Catalunya a tot l'Estat.

De cara a dintre de Catalunya aquesta campanya no ha assolit els seus objectius; no ha afectat la nostra cohesió i no ens ha obligat a recular en la política de recuperació lingüística, i això ens ha de donar a tots una gran alegria, i és mèrit de tothom. En canvi, sembla clar que sí que han aconseguit crear, en part, un clima hostil a Catalunya fora d'aquí, però

això no ens ha d'espantar; no és el primer cop que passa. Si aquí conservem la serenitat i ens mantenim fermes en la voluntat de mantenir la convivència, aquests atacs fracassaran, es cansaran.

Tenia i tinc un altre motiu de satisfacció, un segon motiu de satisfacció de caràcter més permanent i més de fons. Pensant en aquest debat i convençuts que Catalunya està en un bon moment i té perspectives bones, i desitjós de trametre al Parlament i al poble de Catalunya aquesta convicció i així reforçar la confiança i la il·lusió col·lectives, durant el mes d'agost, el mes d'agost passat, vaig repassar, per una banda, el que havien estat els catorze discursos del debat de política general que he fet fins avui i sobretot vaig repassar el que a Catalunya –des del Govern, però també des de la resta de les institucions i des de la mateixa societat– s'ha fet durant els darrers quinze anys.

El resultat d'aquesta visió retrospectiva fou bo, francament bo; ho fou en general i ho fou pel que fa a la Generalitat i ho fou, sobretot, i això és el més important, per al país. De tota manera, el fet que justament mentre jo feia aquesta repassada de l'obra feta durant els darrers anys hi haguessin els focs forestals d'aquest estiu, i després les riuades, m'exigia més encara no deixar-me portar per l'autocomplaença. Però jo feia el balanç, i faig el balanç, d'un període llarg i revisava el projecte també a mitjà i a llarg termini, és a dir, per a l'any 2000 i per a les primeres dècades del segle vinent, i de la mateixa manera que no es pot jutjar el rendiment d'un conreu per la collita d'un sol any, així també en política hi ha el que en diem la «construcció d'un país».

Ja fa una pila d'anys que vaig anunciar des d'aquesta tribuna quin era el nostre objectiu: era i és –segueix essent– fer de Catalunya –ho repeteixo textualment, tal com ho vaig dir aquí– un país de forta identitat, amb progrés econòmic i benestar social, d'alt nivell cultural, amb cohesió social i nacional i amb bona convivència ciutadana. Afirmacions similars les he fetes sovint amb variacions menors, però sempre iguals en el fons: per exemple, quan vaig dir també des d'aquesta tribuna que propugnàvem per a Catalunya un concepte de nació basat en la cultura i la qualitat de vida amb un fort sentit d'identitat i al mateix temps capaç de viure en unitats més grans.

Assolir aquesta fita requereix treballar en uns quants camps principals. Potser la vegada que, al meu entendre, des d'aquesta tribuna he definit amb més precisió aquests camps, aquests camps centrals de l'acció i del programa del Govern, fou el 1989, any en què vaig bastir el meu discurs sobre la base de dues parelles de mots que es complementen: competitivitat i sentit comunitari –o solidaritat, per una banda– i identitat i projecció, tot plegat en el marc d'un objectiu global: fer de Catalunya un país de qualitat.

Un darrer comentari sobre tot això. De la lectura dels nostres discursos, dels nostres programes, de l'acció de la nostra obra de govern una cosa queda clara: hem parlat i actuat d'una manera persistent, amb pocs canvis i amb molta continuïtat. No hem canviat constantment de front, hem tingut una actuació persistent, i això també crec que és bo, per-

què no s'ha fet mai res d'important sense una acció llarga, sostinguda i tenaç, adaptant-se –això sí– als accidents i als revolts del camí i als canvis de temps, i fent –si cal– marra-des, però sempre amb el mateix objectiu i la mateixa manera de fer. Potser això, aquesta reiteració, explica que cada dos per tres algú digui que el projecte de CiU està esgotat, que ja es donen les condicions per a un canvi polític, etcètera. M'ha fet somriure veure –tot rellegint els debats de 1980 ençà– que sovint, que molt sovint això s'ha dit. En fi, això és un petit comentari, una petita digressió que tanco de seguida. Més important és contestar aquesta pregunta: quin és el resultat d'aquesta acció persistent durant una pila d'anys? Ja els he avançat, des del meu criteri, que és bo, però ara els en parlaré amb una mica més de detall –no gaire, per no allargar-me més del compte.

Hem guanyat en competitivitat i en creixement. Només unes poques dades que pel seu caràcter global resumeixen bé l'estat de la qüestió. De 1985 a 1993 el nostre producte interior brut ha millorat respecte a la mitjana espanyola, de 123 a 126. A Espanya ha crescut molt; nosaltres, més. De 1988 a 1993 el nostre PIB per *capita* respecte a la mitjana europea ha passat del 92,7 al 100,9, tot i la baixada que vàrem sofrir els anys 92 i 93, degut a la crisi, que, com sol passar en els països industrials, ens va afectar especialment. Les nostres exportacions –que són un dels millors índexs, ja ho he dit abans, de la competitivitat– es van incrementar del 85 al 93 d'un 235%, i han passat de representar el 21% de les exportacions espanyoles al 26,9 –al 27, en números rodons–, i les previsions per al 1994 són de gran creixement.

Per altra banda, la inversió estrangera s'ha incrementat també del 1985 al 1993 d'un 1.096%, i ha passat de representar el 18,2% de la inversió estrangera a Espanya al 29,6 –al 30%, en números rodons–, amb el benentès que si es tingués en compte només la inversió industrial, el percentatge s'acostaria al 40%, i potser això també els ajudarà a entendre per què tenim tant interès a mantenir el prestigi de Catalunya en el món. Aquestes xifres, tretes d'organismes oficials no dependents de la Generalitat, són prou indicatives que el camí que Catalunya segueix pel que fa a la seva política de creixement econòmic és bo.

Hem millorat en equilibri territorial, un concepte que podem situar a cavall entre l'esperit comunitari i la competitivitat. La millora és evident en les comunicacions, ho és en equipaments de tota mena arreu del territori –sanitaris, d'ensenyament a tots els nivells, universitari, esport, lleure, art, cultura, acció cívica–; és evident també la millora en el subministrament d'aigua a les poblacions o els serveis bàsics a les àrees rurals, i tantes altres coses. No m'allargaré més en això –ja he dit que tinc por de cansar-los amb dades i detalls, cosa que faré demà, si algú n'exposa el desig.

Hem millorat, en general, en qualitat de vida. Millor qualitat de vida vol dir poder anar de Ripoll a Olot en vint-i-cinc minuts i no en cinquanta; vol dir que tothom a Catalunya tingui un hospital a prop, un bon hospital a prop; vol dir que arreu es pugui practicar l'esport en bones condicions; vol dir que el transport escolar funcioni; vol dir que la

gent gran visqui millor i més plenament, lluny del banc del «si no fos» o de l'aïllament; vol dir que l'entorn mediam-biental sigui bo; vol dir que hi hagi més i millors possibilitats de consum cultural. Qui pot negar que tot això ha millorat? No pas que tot això estigui al cent per cent de bé, de bon tros, però qui pot negar que tot això ha millorat? I això, com deia, és qualitat de vida. Els dono unes dades –poques–: tenim una de les millors esperances de vida del món –77,7 anys–; tenim una *ratio* d'alumnes per classe de primària de 22,19, que és molt baix i permet un bon treball al mestre. I les depuradores d'aigües residuals han passat de 76, l'any 1990, a 125, el mes de juliol d'enguany, i així podríem anar seguint. Tot això és qualitat de vida.

Hi ha hagut millores importants en el camp del que en podem dir, segons els gustos, sentit comunitari, solidaritat o bé –d'acord amb una expressió molt nostra– atenció als que no poden seguir o –d'acord amb una expressió cada cop més utilitzada en els països europeus– atenció als exclosos o als amenaçats d'exclusió. Hi ha hagut millores –ho repeteixo– en aquest camp durant els últims cinc, deu, quinze anys –podem agafar el període que vulguin–; n'hi ha hagut pel que fa als minusvàlids físics i psíquics, n'hi ha hagut pel que fa a l'atenció de la gent gran. El PIRMI mateix ha resultat, malgrat les crítiques inicials, un instrument eficaç, copiat –per cert– per moltes comunitats autònomes.

Per desgràcia, en aquest camp hom sempre queda curt –nosaltres també–, perquè hi ha limitacions profundes. Simplement el que faig és fer notar l'esforç que s'ha fet i la millora que hi ha hagut. I com que molts cops m'han sentit dir que el grau de civilització i d'humanitat d'una societat en bona part es mesura per l'atenció que dona als exclosos, als que els costa seguir o que no poden, permetin-me que els doni unes molt poques dades, poques però significatives. Del 1980 al 1993 els pressupostos destinats a serveis socials per part del Govern de la Generalitat han passat de 1.700 milions a 4.354, pel que fa a l'atenció primària; de 4.452 a 17.771, pel que fa a l'atenció a la gent gran; de 4.233 a 15.690, pel que fa a les persones amb disminució; de 2.226 a 5.029, pel que fa a la infància, i de 546 a 3.471, pel que fa a la cooperació financera amb els ens locals en matèria de benestar social.

En aquest mateix capítol, podríem incloure-hi fets d'una altra naturalesa, no relacionats directament amb amenaces de marginació i en bona part mèrit no pas de cap institució, sinó de la societat, com la creixent vocació de voluntariat, la millora gradual de la situació i del paper de la dona en la societat, l'increment del nombre d'associacions, etcètera. Concretament –i cito aquest cas només perquè recentment hi ha hagut el Congrés Internacional de Formació d'Adults aquí, a Barcelona–, la formació d'adults de 1988 a 1994 ha passat de 254 aules a 296, de 398 mestres a 538, i, sobretot, de 19.400 alumnes a 44.900.

Que en totes aquestes àrees que he esmentat –competitivitat, equilibri territorial, sentit comunitari, qualitat de vida– hi ha insuficiències i carències greus, falles?, segur. I que tot això és un procés de millora i que en molts d'aquests punts

estem a la meitat del camí, també, i és evident que això demà l'oposició m'ho retraurà. Però ja els he dit que no pretenia ni amagar ni difuminar tot el que resta per fer ni tot el que no s'ha fet prou bé. I com podria voler-ho amagar si justament fer això que falta o millorar el que hi ha és part principal del programa del Govern de la Generalitat d'aquí al 2000, i de Convergència i Unió?

Per tant, i a l'espera de les aportacions que es facin en el debat de demà, ja els avanço que la nostra administració ha de millorar més; que el nostre nivell de coneixement de llengües no és prou alt; que no gastem prou en recerca; que el nostre món econòmic i empresarial no està prou ben estructurat, etcètera. O bé, tot i que el canvi que hi ha hagut en infraestructures ha estat molt important, seguim sense un horitzó, ara cada vegada més clar, però encara no del tot definit pel que fa al TGV i hem de completar la nostra xarxa viària. O bé, el progrés cap a la igualtat d'oportunitats home-dona es fa lentament. O bé, l'ús social del català no progressa prou i en algun sector –per exemple, l'Administració de justícia– és escandalosament baix, etcètera.

Senyores i senyors diputats, entre les coses que enguany hem de posar al passiu hi ha el tema dels incendis i de les riuades. La reacció de la Generalitat per mitigar o anul·lar els efectes d'aquestes desgràcies crec poder dir que ha estat ràpida i eficaç, però queda pendent veure què s'ha de fer perquè coses així no es repeteixin. Pel que fa als incendis, vull dir d'antuvi que és una tema del qual crec que tots hem parlat massa apassionadament i amb massa crispació; dic que «tots», perquè poc o molt hi hem caigut. Seria tan difícil que tots plegats acceptéssim el que crec que és la realitat? I és que és innegable que durant els darrers anys hi ha hagut una millora important en la prevenció i extinció d'incendis forestals, però que, en canvi, en un any com aquest, de condicions molt adverses, s'ha vist que els nostres mitjans i la nostra organització no eren suficients o prou adequats per a casos extrems i que, per tant, cal revisar-los? Aquest enunciat crec que descriu el que ha passat i el que cal fer. Introduir en aquest tema un prejudici i una intencionalitat política excessius, i a vegades una agressivitat, no és servir la gent que ha patit el foc, és servir-se'n. I també seria criticable la negativa del Govern a no analitzar i admetre les pròpies insuficiències.

Acabo aquesta breu i molt parcial repassada al que hem estat fent i que entenc –com els deia– que dona en conjunt un balanç positiu. Això vol dir que en línies generals hem de seguir fent el que fem, millorant-ho, és clar. Ara bé, encara que les línies bàsiques del nostre programa d'aquí al 2000 són conegudes, crec del cas assenyalar alguns aspectes concrets del que pensem fer.

Primer. Deia que la nostra Administració pública ha de millorar. Sempre que parlo de la necessària competitivitat poso a la llista dels factors que poden millorar-la o empitjorar-la l'Administració. I crec que la nostra Administració ha de millorar tant des del punt de vista del servei al ciutadà com des del punt de vista de la competitivitat. Però això que acabo de dir cal que ho situem en el context que li corres-

pon, i el context és que les dades més recents, facilitades pel Ministeri d'Administracions Públiques, confirmen amb lleugeres variants el que fa temps ja vaig dir: que, en conjunt, a Catalunya tenim una relació habitants/funcionaris baixa. Concretament, tenim un funcionari per 33 habitants, mentre que a la resta de l'Estat, segons el Ministeri, la proporció és d'1 per 22. I cal afegir que Espanya, en conjunt, té també una bona *ratio*, comparat amb els països europeus: respecte al total de persones en edat de treballar, el percentatge d'empleats en el sector públic és del 17% als països europeus i del 14,5 a Espanya. I a Catalunya no arriba al 10.

El que sí que és cert és que a la resta d'Europa la xifra de funcionaris tendeix a baixar i a Espanya tendeix a pujar, ara. I és el que cal vigilar. O sia que, si jo mateix situo l'Administració de la Generalitat entre les coses que cal millorar, ho faig tot i que realment és, generalment, bastant millor del que se sol dir, i del que ho és la d'Espanya i, en general, la de molts països europeus.

I aquesta mateixa –aquesta mateixa– és l'opinió de molts empresaris estrangers, que a mi em sorprenen de vegades. Fa pocs dies, el president d'una gran empresa alemanya, quan jo m'excusava de certes possibles deficiències de la nostra Administració, em va dir: «No tingui complexos, vostè; escolti, això que a mi m'ha costat sis mesos d'aconseguir, aquí, jo a Alemanya necessito dos anys».

Per altra banda, àdhuc en molts països dels que nosaltres opinem que tenen una bona administració –els alemanys, per exemple–, les respectives opinions públiques pensen el contrari. I és que l'opinió pública sol ser, en això, molt exigent, i, per altra banda, contradictòria, perquè ella mateixa, i els partits polítics, i els parlaments, solem crear les condicions que fan les administracions cada cop més feixugues.

L'Administració Clinton ha fet un estudi, molt complert, sobre la reforma de la funció pública, que ha dirigit el vicepresident Al Gore. I, en aquest informe, el vicepresident assenyala, d'una manera molt punyent, que tant les administracions com els parlaments tendim a complicar, a envitricollar, els procediments. Però potser la vida moderna comporta necessàriament aquesta evolució.

Els dic tot això perquè compreguin que si jo mateix poso aquest tema sobre la taula no és perquè em senti mancat d'arguments per defensar en termes relatius –relatius, dic– la nostra Administració, sinó perquè volem millorar la competitivitat i el servei a la gent i perquè, realment, la nostra Administració, malgrat el que els he dit, ha de millorar.

Durant els darrers anys hem fet algunes coses interessants, en aquest terreny: hem creat les oficines de gestió unificada en els departaments d'Indústria i Comerç i Turisme; hem introduït el silenci administratiu positiu en aquells actes administratius que no suposen compromís econòmic per part de l'Administració, i hem fet una oferta de pre-jubilació a la qual, de moment, s'han acollit tres-centes quinze persones. Aquesta oferta i algunes mesures més faran que, a fi d'any, uns set-cents funcionaris s'hagin donat de baixa. Cosa que posa de manifest dues coses: que per a segons què tenim més funcionaris dels necessaris, però també que hi

està havent una millora en la productivitat de la nostra funció pública. Adverteixo, però, que, en números absoluts, això a primera vista es notarà poc, perquè hi ha conceptes per als quals hi segueix havent increment de funcionaris, i són conceptes de mal comprimir: mossos d'esquadra –i més ara, després de l'acord–, bombers, mestres –sobretot ara que hem d'aplicar la reforma– i personal sanitari. Però l'esforç de contenció hi és.

Durant els propers anys mantindrem aquesta política, però complementada amb una especial atenció cap a la racionalització i simplificació dels procediments i cap a la gestió de recursos humans, de manera que emfasitzi entre la nostra funció pública els valors d'autoresponsabilitat, d'orientació cap a la qualitat i millora de la feina a fer, cap a la innovació i l'austeritat en la despesa pública.

I per tal d'aconseguir això estem modificant els sistemes de provisió i selecció de personal, preveiem realitzar un més gran esforç en matèria de formació i, entre altres mesures, estem introduint progressivament l'avaluació del treball de cada funcionari un cop l'any.

M'he allargat una mica més del compte en aquest tema de l'Administració perquè, com que sostinc –i després insistiré en això– que estem en un moment en què la gestió és més important fins i tot que la inversió, diguem-ne, en capital fix, en infraestructures, per exemple, doncs, era important que hi donés una especial importància.

Segon punt, de cara al futur... L'acord a què hem arribat amb el Govern central sobre la Policia de la Generalitat obligarà a..., i permetrà alhora, una nova política de seguretat ciutadana i d'ordre públic, i haurem de treure tot el rendiment, que és molt, que la nova situació ofereix. Ara no hi entraré a fons; simplement, ho anuncio.

Tercer punt. Es pot afirmar, sense por que les dades ens desmenteixin, que durant els darrers anys s'ha dut a terme una política mediambiental molt intensa. Abans he donat algunes dades sobre depuradores, i, com aquesta, hi ha moltes altres actuacions positives –la de les platges, la dels abocadors, la de determinats residus industrials, la del control de la contaminació atmosfèrica, etcètera–, però resta molt per fer. Pensem només, per exemple, en la situació en què es troben alguns rius de casa nostra. I, ara, l'acord sobre el fons de cohesió a què hem arribat amb el Govern central ens ha de permetre fer en aquest camp un salt endavant molt important, i el farem.

Quart punt que els volia comentar. Òbviament, seguirem dedicant una atenció preferent a l'economia productiva. Si alguna cosa, a part de la reivindicació catalanista i la tendència a afavorir la governabilitat, ha afavorit Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat ha estat, precisament, l'accent sobre l'economia productiva. Aquí i a nivell de tot l'Estat, seguirem tenint com a prioritats –si podem, si ens deixen– mantenir i accentuar la línia de política econòmica que ara se segueix i introduir iniciatives noves. Els n'avanço una que prendrem a Catalunya, i trio concretament la que els diré no perquè sigui la de més transcendència econòmica –tot i que en té més del que sembla–, sinó perquè té un do-

ble interès, econòmic i social: em refereixo al servei de foment i suport a l'autoempresa per tal de donar orientació, formació i ajut a nous emprenedors que vulguin crear la seva pròpia empresa, molt sovint una microempresa. La tendència econòmica i tècnica actual configura un ampli espai per a les pimes i també per a les iniciatives individuals.

Cinquè punt. Tot i que la construcció d'habitatges a un preu a l'abast de molta gent, a l'abast de molta gent, s'ha incrementat sensiblement –i ja ho he dit abans–, aquesta segueix essent una de les grans preocupacions de la nostra ciutadania i un dels grans dèficits de la nostra societat. Mantindrem l'esforç pressupostari que hem estat fent en aquest camp.

Sisè punt. Un dels temes que més defineixen la maduresa i el bon funcionament d'un país és l'Administració de justícia. Concretament, a Catalunya, tenim una insuficient i incorrecta infraestructura immobiliària, que provoca la dispersió dels òrgans judicials, especialment a Barcelona. Per això, a partir de l'any que ve iniciarem l'aplicació d'un pla plurianual de construcció de jutjats.

Setè punt. També tenim un dèficit de places penitenciàries. Les dificultats pressupostàries han impedit durant els dos o tres darrers anys la construcció d'una nova presó, però això ja no pot esperar més. Començarem a treballar-hi, amb el benentès que no estarà llesta abans de finals de 1997 o primers de 1998.

Vuitè punt. De cara a la competitivitat, però també de cara a l'obertura general del país, es fa notar la insuficiència del coneixement de llengües estrangeres. En parlem més que a la resta de l'Estat i que a alguns països europeus, però no en parlem prou. El nostre sostre, aquest nivell, s'ha d'apujar, i a partir del curs vinent es prendran noves iniciatives en aquest sentit.

Novè punt. També la competitivitat, però a més la lluita contra l'atur, ens reclamen un nou esforç en el camp de la formació professional en general, i més específicament en el de la formació professional ocupacional, ben entès que, pel que fa a l'ocupacional, caldrà que es resolgui positivament la negociació que pensem iniciar amb el Govern central sobre el retorn d'aquesta competència, que ens va ser amputada, i a la qual donarem prioritat –a aquesta reclamació, hi donarem prioritat– en la nova ronda de converses sobre l'autonomia de Catalunya.

Desè punt. El mes de setembre de l'any que ve engegarà la Universitat Oberta de Catalunya. Durant molts anys hem reclamat el traspàs de la UNED; ha estat debades, per diverses causes. Considerem que ha arribat l'hora que la Generalitat creï un ensenyament universitari a distància, però ja que l'hem de crear de nou, el farem amb l'ambició de fer-lo molt posat al dia, molt modernitzat.

Onzè punt. En la línia també de la competitivitat, cal que Catalunya es doti de les infraestructures més modernes en el camp de les telecomunicacions. En aquest sentit, a principis d'any es va crear el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, per tal d'aconseguir la màxima eficàcia de les diverses xarxes que opera el Govern. Parallelament s'han

iniciat les accions que han de conduir que, dins de l'horitzó de l'any 2000, existeixin a Catalunya almenys dues xarxes competitives de fibra òptica, que permetin incorporar, sense endarreriment, el sistema productiu i de serveis català al que s'han anomenat les autopistes de la informació.

Dotzè punt. El mes de gener es crearà el Servei Català de Col·locació: sense renunciar al traspàs total de l'Inem, que seguirem reclamant, la Generalitat desenvoluparà funcions d'intermediació en el mercat laboral, mitjançant una xarxa per informar i casar les ofertes i les demandes de treball i com un instrument de suport a l'orientació i la formació ocupacional. Respon a una voluntat de globalització dels mitjans al servei d'una política activa d'ocupació. A més d'utilitzar els recursos propis de la Generalitat, els coordinarem amb els de la societat civil i els de les altres administracions, tot promovent el desenvolupament i la interconnexió de les iniciatives ja existents orientades al foment ocupacional. L'atur segueix essent, com vostès saben bé, una preocupació molt principal del Govern i del país, i que recula lentament, i per a combatre'l hem de mobilitzar tots els recursos.

Tretzè punt. S'estan veient, s'estan estudiant, a nivell del Govern, i de les conselleries corresponents, les mesures a prendre per tal de reforçar la nostra eficàcia en la prevenció i extinció d'incendis, i en tot el referent a política forestal. El Govern n'informarà el Parlament.

Aquesta llista es podria allargar, i s'allargarà segurament durant l'any vinent, però vull afegir ara un punt que, si les coses van bé —que si les coses van bé—, s'hauria de resoldre ràpidament, abans de fi d'any, a fi que l'acord es pugui aplicar durant l'any 1995. Em refereixo al finançament del transport de Barcelona. És sabut que és un tema greu, una gran amenaça per a la ciutat; és sabut, també, que el Govern de la Generalitat ja fa molt de temps que ha anunciat que està disposat a participar en aquest finançament, sempre que es donin certes condicions i que no se'ns reclami l'assumpció de responsabilitats que no ens pertanyen. Subratllo això: que no se'ns reclamin responsabilitats que no ens pertanyin. Que això quedi clar.

Sembla que ens anem acostant a la solució, però —com deia— encara resten alguns punts importants per aclarir. En tot cas, vull deixar constància del nostre desig d'arribar a un acord aviat, a fi de poder-lo incloure en el pressupost de 1995.

I també vull fer un segon comentari. Sovint es polemitzar sobre el finançament municipal. Vostès saben que la Generalitat va fer una doble proposta: creació d'una mesa tripartida, que ha estat rebutjada pel Govern central, i establir un sistema de bonificació dels interessos de les operacions de crèdit i de refinançament. Era una proposta que reclamava una acció similar per part de l'Administració central, però s'ha considerat que això no seria equitatiu, que beneficiaria els ajuntaments que no han controlat les seves despeses i perjudicaria, en canvi, els més disciplinats. Atenent aquestes objeccions, la Generalitat farà una nova proposta, orientada als serveis obligatoris i lligant la percepció de l'ajut al sane-

jament del dèficit dels ajuntaments. I també, en aquest cas, la Generalitat reclama fer-ho conjuntament amb l'Administració central.

A part d'això, és bo saber —i fer saber— que les transferències econòmiques que la Generalitat fa a les corporacions locals pujaran l'any 1994 59.000 milions; a part, naturalment —d'això, la Generalitat, només en fa de transmissió—, de la participació dels municipis en els ingressos de l'Estat.

Canviant de tema. No seria lògic que no em referís a temes de política estatal que afecten molt Catalunya, i menys encara els que es relacionen especialment amb l'autonomia de Catalunya o que han estat objecte de discussió recent amb el Govern central. En sentit estricte, no correspon aquí parlar dels pressupostos generals de l'Estat, excepte d'allò que repercuteix directament a Catalunya, com per exemple els fons de cohesió o el finançament de la sanitat. Però, de tota manera, sí que crec del cas dir que el fet que la política econòmica respongui ara més que abans a la realitat, i que es tinguin més en compte les necessitats de les empreses, és bo per a tota l'economia espanyola i, concretament, és bo per a Catalunya, que basa la seva riquesa en l'economia productiva.

També crec del cas dir que ens trobem en un moment de recuperació econòmica i que aprofitar aquesta circumstància requereix estabilitat i confiança; és el que, malgrat el clima convulsionat que viu la política espanyola i que sembla que ara es vulgui introduir a Catalunya, Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat miren d'assegurar, a casa nostra i en el conjunt d'Espanya, miren d'assegurar aquesta confiança i aquesta estabilitat. És més: crec que si les coses es fan bé tenim davant nostre un període de bones perspectives econòmiques, que hem d'aprofitar per crear les condicions que assegurin un creixement equilibrat i durador, no fugaç, no simplement una flamarada a cavall d'una conjuntura favorable. Això requereix enfrontar-se amb els tan dits i repetits problemes estructurals de la nostra economia, però, per desgràcia, molts d'aquests problemes no poden ser atacats i resolts des del nostre Parlament. Amb tot, si ho creuen convenient, demà podem parlar-ne: una cosa és que no tinguem competències per decidir sobre això i una altra és que ens en desentenguem. De tota manera, una cosa és clara: sobre aquests problemes estructurals, qui primer s'ha de pronunciar, qui primer s'ha de pronunciar i qui primer s'ha de mullar, qui primer s'ha de responsabilitzar és el Govern central i el seu president, i el Partit Socialista, ben entès que nosaltres, Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, no defugirem les responsabilitats que ens pertoquin i que l'interès del país reclami.

Del que sí que, amb tota seguretat, els he de parlar és de les negociacions que Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat han tingut amb el Govern central sobre el tema autonòmic i sobre els seus resultats. De fet, els resultats són sabuts: pel que fa al finançament de la sanitat, la nostra insistència —la nostra insistència, sí— ha ajudat a fer que finalment el pressupost de sanitat a nivell d'Estat es faci d'una

manera realista, cosa que no es feia. Això té diverses conseqüències positives per a nosaltres: una d'elles, que millorarà la tresoreria del Servei Català de la Salut. També s'ha entrat en el camí que ha de solucionar l'anomenat tema dels desplaçats, que té una incidència gran i fins ara negativa en el nostre finançament sanitari; de moment s'han resolt alguns aspectes econòmics importants referents a això, a aquest tema dels desplaçats, sense haver trobat, però, encara, la solució definitiva. I, finalment, el més important és que la nostra participació en el pressupost sanitari de tot l'Estat ha passat del 15,81 al 15,99, i això representa uns 7.000 milions anyals.

La discussió sobre els fons de cohesió tenia una doble vessant. Política, per una banda; si els fons de cohesió, per decisió de la Unió Europea, s'han d'aplicar a sectors que, almenys en bona part, són competència de les comunitats autònomes, cal que l'ús d'aquests fons vagi a càrrec d'elles; si no fos així i si, els fons, simplement els utilitzés el Ministeri, de fet es produiria una pèrdua de competències autonòmiques.

La segona vessant era simplement econòmica, i el resultat no ha estat el que preteníem –no ho ha estat–, però, amb tot, gràcies a la Generalitat i a Convergència i Unió, el 22% dels fons de cohesió passaran a les comunitats autònomes, és a dir, 40.000 milions. Que, concretament, Catalunya pugui rebre una part més o menys gran d'aquesta xifra ja depèn dels projectes que presentem.

El tercer gran tema que hem negociat ha estat el de la policia de la Generalitat. És un tema que vàrem tenir estancat fins a finals dels vuitanta, que després hem activat i que ara entra en una fase molt més dinàmica, gràcies a l'acord aprovat fa una setmana per la Junta de Seguretat. Bàsicament, l'acord diu que, progressivament i en un període de vuit anys, la policia de la Generalitat passarà de dos mil a, aproximadament, deu mil agents. Això permetrà que el cos esdevingui plenament una policia territorial i també judicial. L'ampliació bàsica i funcional dels Mossos d'Esquadra es farà pel sistema de substitució, i, bàsicament i fonamentalment, sobre la base dels agents nous procedents de l'Escola de Policia, si bé es podrà entrar també al cos a través de concursos oberts als diferents cossos de seguretat. A l'acord que vàrem signar, que va aprovar la Junta de Seguretat, més exactament, les funcions dels diversos cossos queden ben definides, i s'estableix la possibilitat d'estudiar una fórmula que permeti a la policia de la Generalitat fer-se càrrec del control del trànsit; anuncio que és intenció del Govern demanar que es constitueixi ben aviat una comissió que prepari una fórmula a aquest efecte. No els oculto que probablement l'aplicació d'aquest acord no serà del tot planera, però l'orientació està donada i és bona, i crec sincerament que és un acord important: des del punt de vista del que pot ser el pes, el gruix i el significat i l'efectivitat de l'autonomia, és un acord molt important.

A part d'això, hi ha hagut, durant els darrers mesos, alguns progressos més de caire autonòmic: traspassos d'agricultura, de justícia, de cultura, introducció de criteris més

favorables a la Generalitat en el nomenament de secretaris i interventors municipals, etcètera. I també val la pena que els digui que es va confirmant que la cessió del 15% de l'IRPF aconseguida l'any passat efectivament representarà, l'any que ve, un ingrés suplementari d'uns 11.000 milions. I, respecte a això, crec del cas subratllar –i em sembla important– com un fet positiu la Resolució que es va votar al Senat amb motiu del recent debat autonòmic. Demana que se segueixi aprofundint en la corresponsabilitat fiscal de tal manera que les comunitats autònomes depenguin cada vegada més dels impostos que paguin els ciutadans del territori i menys de les transferències de l'Administració central –diu això. La proposta d'aquesta Resolució, la varen fer els senadors de Convergència i Unió, però fou votada per unanimitat i respon plenament als criteris que mirem d'introduir, respon plenament als criteris que mirem d'introduir en el finançament autonòmic. I també vull expressar la meua confiança que el *Llibre blanc sobre finançament*, la confecció del qual fou acordada l'any passat en el curs de la discussió sobre el 15% de l'IRPF, posarà de manifest la realitat del finançament general espanyol i, en especial, de les autonomies, ja que estic convençut que aquest coneixement de la realitat és segur que ens ha de ser beneficiós.

En repassar la situació actual a les grans àrees d'actuació –competitivitat, creixement, equilibri territorial, sentit comunitari, qualitat de vida–, he deixat per després, per ara, el tema de la identitat nacional, precisament perquè és tan principal i prioritari per al Govern de la Generalitat. Per què en parlem tant, d'identitat? «Sempre parlen del mateix» –ens diuen alguns. Doncs en parlem tant perquè un país que no estigui segur d'ell mateix, que no estigui ben consolidat en la seva personalitat, no va endavant. Pot ser petit o gran, i anirà endavant d'acord amb les seves possibilitats, però no va endavant si no té aquesta cohesió interna i aquesta personalitat ben definida, i n'és conscient. No va endavant el país i no hi va la seva gent. I perquè la identitat catalana no disposa de totes les garanties ni de tots els instruments que li calen, no en disposa. I què és bàsic en la identitat catalana? Ho és la llengua, ho és la cultura, ho és la consciència col·lectiva, ho és el sentiment de pertinença a la comunitat catalana. I és això el que volem que no es perdi, és això el que volem reforçar. I, a partir d'aquí, volem que Catalunya sigui un país creador i ambiciós, capaç de crear un model nacional i social positiu i capaç de projectar-se. Volem això. Això requereix disposar d'institucions adequades i d'instruments de poder suficients, de finançament suficient, però també requereix disposar d'una voluntat col·lectiva d'afirmació. I durant tots aquests anys hem mirat de reforçar tot això. Ho hem aconseguit? Pregunto: ho hem aconseguit? No prou. I aquesta és la batalla més important que tenim –aquesta és la batalla més important que tenim. Com deia el president Companys: «Hi ha molta gent disposada a lluitar per la justícia, i jo també.» I deia: «Hi ha molta gent disposada a lluitar per la democràcia, i jo també.» I deia: «Hi ha molta gent disposada a lluitar per això, per allò i pel de més enllà, i jo també, però disposats a defensar Catalunya, això

només ho farem els catalans.» I és per això que, realment, aconseguir això ha de ser per a nosaltres –si més no, per a nosaltres– la primera de les prioritats: és la batalla més important.

Però seria fals i injust negar tot el progrés que malgrat tot hi ha hagut. Per què creuen que hi ha aquest esverament pel tema lingüístic fora de Catalunya? Per què? En bona part, per raons circumstancials d'oportunitat política, perquè hi ha algú que l'interessa atiar-ho –són raons prou conegudes–, però en part perquè és veritat, és veritat que hem recuperat terreny i, en alguns àmbits, n'hem recuperat molt. I també és cert que més i més la Generalitat és la institució que té el paper preponderant a Catalunya. I és veritat que, en conjunt, Catalunya és vista des de fora com un país cohesionat i que funciona millor que molts altres; això, aquí, alguns poden no veure-ho o no voler-ho veure, però els de fora sí que ho veuen. I també és cert que mai com ara Catalunya havia estat tan present, com a Catalunya, arreu del món, o que el consum cultural hagués estat tan alt, o que hi hagués hagut tanta integració en el conjunt de la societat.

Tot i això, és cert que no hem assolit el grau d'autogovern que ens cal ni el grau de seguretat que garanteix el nostre futur com a nació. És cert, per exemple, que només entre l'1 i el 2% de les actuacions judicials es fan en català; que el grau de conscienciació necessària per incrementar l'ús social del català és baixa –i això és greu, i, a més, és més greu perquè això depèn molt de nosaltres mateixos–; i també és cert que durant molts anys el Govern socialista va dur a terme una política de reducció autonòmica, els aspectes de la qual en part persisteixen, els efectes de la qual en part persisteixen: intents d'aplicar la LOAPA mitjançant normes emeses després de la sentència del Tribunal Constitucional, lleis de bases abusives –la de costes n'és un exemple especialment clar i flagrant–, rebaixes en el finançament sanitari que ara estem corregint, recuperacions competencials amb procediments diversos, etcètera. La nostra feina ha estat, primer, aturar aquestes tendències i ara invertir-les. Es tracta de recuperar sotre competencial i també de fer que s'acceptin conceptes fins fa poc del tot rebutjats i ara, si més no, parcialment acceptats: per exemple, el concepte d'una Espanya plurilingüística, pluricultural, i –i això és la novetat que ara comencen a acceptar– plurinacional.

En aquesta línia, durant els propers mesos posarem sobre la taula uns nous objectius polítics de signe autonòmic: insistirem novament que l'administració executiva ordinària correspongui plenament a la Generalitat; reclamarem el retorn de la competència plena de la formació professional ocupacional, així com altres competències pendents; plantejarem la revisió d'algunes lleis de bases –tenim ja presentada una Proposició de llei per revisar la Llei de costes–; plantejarem tota la problemàtica de la protecció civil; tornarem a posar sobre la taula la qüestió de l'organització territorial –governadors civils, diputacions, etcètera–, i, òbviament, mantindrem la nostra política lingüística, amb especial incidència en aquells àmbits on la normalització està més endarrerida.

Permetin-me una reflexió més àmplia i general sobre el tema autonòmic. Com els deia, ara és d'acceptació molt més general que Espanya és plurilingüística, plurinacional, pluricultural, fins i tot plurinacional. També s'admet molt més que Catalunya constitueix un fet diferencial, i també, malgrat les furioses campanyes d'alguns sectors, que el català és la llengua pròpia de Catalunya. Però traduir tot això a la pràctica costa: si Espanya és plurinacional i Catalunya és diferent, hauria de tenir un estatut diferent. Enfront d'això s'aixequen oposicions de tota mena, des de les que neixen del sentiment anticatalà que hi ha en certs sectors espanyols fins, més positivament, a les que simplement tenen Catalunya com a punt de referència positiu. Però el cert és que fins que no es trobi el punt d'equilibri entre la generalització autonòmica –que considero positiva– i el tracte especial que algunes comunitats requereixen –i especialment Catalunya–, el problema de l'estructuració territorial i política d'Espanya no estarà del tot resolt. La nostra negociació amb el Govern central busca aquest equilibri mirant de posar l'accent en els elements d'heterogeneïtat que, malgrat la generalització autonòmica, conté la Constitució. La més gran acceptació per part del Govern central –que ja ha estat– del que representa el fet lingüístic i l'acord recent sobre la policia de la Generalitat van en aquesta línia, i en la línia hi ha més coses que hi van, però que no són fruit d'acords de caràcter institucional, sinó del fet que a Catalunya hi hagi més iniciatives polítiques de signe autonòmic i que no se les freni: la presència internacional de Catalunya, que ja no és discutida per ningú, n'és un exemple.

Ara bé, tot això –que ja troba prou dificultats polítiques i institucionals– topa més, avui, amb l'hostilitat molt radical de l'oposició –vegin, per exemple, l'anunci de recurs contra l'acord sobre la policia de la Generalitat–, l'hostilitat molt radical de l'oposició, l'hostilitat de sectors importants dels mitjans de comunicació i, finalment, d'una part de l'opinió pública espanyola, en part ja predisposada al recel contra Catalunya, però més excitada per les campanyes que presenten Catalunya a la resta d'Espanya sota un aspecte molt negatiu. Bé, és cert que en gran part aquests atacs són deguts al desig de dissuadir Convergència i Unió de donar suport al Govern central, però també ho és que fan lleva sobre el pòsit de sentiment anticatalà fora d'aquí i que a Catalunya pretenen la desestabilització i agredeixen elements molt importants d'identitat i de convivència; aquesta és una política irresponsable tant a nivell espanyol com a nivell català.

Però no deixarem de fer el que hem de fer; procurarem seguir actuant perquè a Espanya hi hagi una bona política econòmica i de modernització i perquè Catalunya guanyi quotes d'autogovern i reforci la seva identitat com a nació. I dic «procurarem» –i no faig una afirmació més rotunda– perquè no tenim la seguretat de poder-ho fer. No depèn només de nosaltres.

Senyores i senyors diputats, al començament els he dit que, en acabar, em tornaria a referir al cas del senyor De la Rosa. Realment, parlar-ne abans i ara era necessari, i no només des del punt de vista que puguin tenir vostès o de l'opi-

nió pública, sinó sobretot des del punt de vista del Govern. Per què des del nostre punt de vista és tan necessari parlar-ne? No ho és només i en certs aspectes principalment pels seus aspectes econòmics i jurídics, sinó perquè, per tirar el país endavant amb aquella ambició econòmica, política i moral que els he dit abans, necessitem que el nostre clima col·lectiu no es degradi. Vostès saben que fa temps que estic insistint en la necessitat de superar la crisi de valors que hi ha a tot Europa i també a casa nostra; i saben que també he insistit en el canvi de mentalitat que en aquest sentit tothom, però també els polítics, hem de mirar d'introduir en la societat. Pensava parlar-los avui d'això. Comprendran, per tant, que jo ara tinc més interès que ningú a veure si som capaços de netejar l'ambient; i també comprendran que, si la informació que tinc no em permetés sentir segur sobre aquest tema, no m'atreveria a parlar d'exigència, de valors morals, d'esperit de superació, i no els convidaria –com ara faig– a fer una reflexió sobre la necessitat que hi ha en certs aspectes de canviar la nostra manera de fer.

Introduiré el tema amb una dada: segons una enquesta recent, Espanya és el país de l'Europa occidental on hi ha més ciutadans que consideren que els seus problemes els ha de resoldre l'Estat: concretament el 76%. De molt, de molt, més que la majoria de països de l'àrea occidental, de molt –no cal dir Nord-amèrica. No dispo de d'aquesta dada referida només a Catalunya –i tinc l'esperança que sigui bastant més baixa–, però tot em fa creure que, tot i això, seguirà essent relativament alta. Si més no, aquesta és la impressió que trec del meu contacte molt sovintejat amb la població. Doncs, bé, això ho hem de canviar perquè la mentalitat que produeix porta a la pèrdua del sentit de la responsabilitat, de la iniciativa i de l'esforç.

Tot i que encara resten moltes coses per fer, en realitat avui a Catalunya disposem, en línies generals, del que ens cal per tirar el país endavant; millor encara, naturalment, el dia que tindrem el TGV o l'eix transversal acabat o el tram ferroviari Bellaterra-Sabadell acabat també, per exemple. Però ja avui amb el que tenim podem fer molt. Ens passa en bona part..., aquí com a tot Europa, de la qual fa poc Edzar Reuter em deia: «el problema principal d'Europa ja no són les infraestructures, sinó a veure com les utilitzem, com en traiem profit».

També a Europa s'han de fer encara infraestructures; per exemple, la Comissió de Brusel·les ha presentat el Pla Delors i a Corfú es varen definir unes quantes línies de grans treballs, un d'ells –per cert– el TGV mediterrani, el nostre. Però seria perillós basar massa en això el futur d'Europa; primer, perquè potser més endavant n'hi haurà, però, de moment, no hi ha diners per fer gran part del que està projectat, no hi ha diners, de moment; i, segon, perquè això no asseguraria ni la competitivitat europea ni, de rebot, l'estat del benestar europeu, no ho assegura. El fet d'haver fet el TGV mediterrani o d'haver fet el túnel del gran Belt entre Suècia i Dinamarca no asseguraria gens ni mica que Europa fos capaç de crear una empresa competidora d'IBM o que SEAT i Volkswagen o Mercedes poguessin resistir bé la competèn-

cia de les empreses de Detroit que ara han superat la crisi dels anys 80, no ho asseguraria gens; i això, per cert, repercutiria en tots els fabricants catalans de components. L'AVE, l'AVE, i haver millorat molt –una cosa que era absolutament necessària– la comunicació viària entre Madrid i Sevilla no han ajudat ni així a resoldre el tema de Suzuki o el problema de Gillette; sense l'AVE i amb altres condicions s'hauria pogut salvar –potser–, però l'AVE i la carretera –molt bona i que s'havia de fer– no han ajudat ni així a salvar Suzuki, a salvar Gillette i de passada –diguem-ho– a salvar aquesta mica de mala imatge que, en conjunt, hem donat davant del món amb motiu d'aquests fets.

Mirin, en aquests moments el que es fa de més esperançador per assegurar la capacitat de crear riquesa i benestar a Europa no és parlar dels grans projectes, sinó, per exemple, l'esforç que la indústria alemanya està fent per esdevenir allò que els anglesos en diuen *lean*, és a dir, prima, sense greix, àgil, o que les empreses italianes, sobretot les mitjanes, hagin millorat tant la seva competitivitat que hagin convertit Itàlia en el tercer país mundial en excedent comercial. Vull dir amb això que ara, si bé segueix essent hora d'inversions, sobretot és hora de gestió, de formació, d'esforç de qualitat... Per això he dedicat més estona al tema de l'Administració pública, per exemple, abans. Ja m'ho han sentit dir altres vegades: és més hora de *soft* que de *hard*. O bé m'han sentit dir que és l'hora de la gent, que la gent estigui preparada i motivada, i això val per a Europa, això val per a Catalunya; però fer entendre això a casa nostra és difícil perquè, com us deia, la població ho espera massa tot de les administracions, i les administracions ens estem quedant curtes i, per altra banda, aquesta actitud anquilosa.

Els polítics tenim una part de culpa en això i una part important; no hem reaccionat contra una tendència –o potser l'hem afavorida– que porta a tractar la gent com a consumidors i no com a ciutadans, com a consumidors o com a clients. I què és un client? o què és un consumidor? És algú a qui s'ofereix l'oro i el moro i a qui s'afalaga fins a l'engany; se li diu «quina nena més maca que té!», o bé se li diu «vostè sí que és un bon conductor!», si és un venedor de cotxes, o bé «amb el tipus que vostè té aquest vestit li cau molt bé», etcètera... I també és algú que es tracta superficialment; és l'anunci del «blanc, més blanc, blanquíssim», i prou, i els recomano la lectura, precisament, de l'estudi del senyor Helmut Schmidt sobre aquest tema precisament. El client és algú a qui es «dóna coba», senzillament i el consumidor és algú a qui s'enlluerna. I nosaltres, tots plegats, aquí, i poc o molt a tot Europa –Helmut Schmidt no és pas català–, doncs, ens hem deixat arrossegat per aquesta línia.

I el ciutadà, en canvi, és una altra cosa: és una persona que, fent ús de la seva llibertat, busca la seva realització personal i contribueix a la realització col·lectiva. I tot això –repeteix– no passa només a Catalunya; els he parlat de Helmut Schmidt, però els mateixos sociòlegs anglosaxons parlen del que ells en diuen la satisfacció del consumidor –eh?– que passa per sobre de la satisfacció del ciutadà. El que passa és que aquí, per raons lligades a la nostra història

recent, ho tenim més acusat, això. També tenim més acusat un altre defecte bastant general als països llatins: no tenim cultura de gestió, de manteniment i d'amortització; tenim cultura d'inversió fonamentalment.

En part això es podria entendre fins fa poc pels dèficits d'equipaments i d'infraestructures que teníem. Però ara no podem, perquè no podem seguir fent el mateix esforç inversor, i no podem perquè el motor del nostre progrés ara ja no és tant la inversió en pedra o ferro, sinó en intangibles lligats a la qualitat de les persones. Per tant, ara la prioritat és la inversió en capital humà, en formació, en qualitat, en bona gestió, en administració, en bona estructuració social; en tecnologia, en coneixement, en contactes internacionals; en clima humà i social, en convivència, en energia col·lectiva, en capacitat d'il·lusió. Es tracta de perfeccionar el continent, es tracta de perfeccionar l'embocall; però ara, sobretot, es tracta ja d'omplir-lo de contingut i d'omplir el país del màxim possible de contingut.

Consti que crec que Catalunya té ja un contingut important, que Déu n'hi do! I per comprovar-ho només calia fer fa ben pocs dies una visita a Expocultura, per exemple, o bé constatar la renovada vitalitat de moltes de les nostres empreses, o bé llegir les revistes sobre sanitat de tot el món, començant per les de l'OMS, l'Organització Mundial de la Salut –vull dir–, els elogis que fan del sistema sanitari català, o veure que a Catalunya tenim setanta mil, setanta mil associacions de tota mena, deu mil de caràcter cultural. Però, si ens comparem amb qui ens hem de comparar, que és amb els països més avançats d'Europa, o si ens comparem amb el país que volem ser, veiem que ens cal més dinamisme, més iniciativa, més gestió, més esforç de qualitat, més bona administració. I torno a dir que això no es podrà fer sense una actitud generalitzada, positiva i activa de la població, sense una creixent assumpció de responsabilitat i sense una mobilització de la gent.

Si els fills i els néts pensen que només l'Estat és responsable dels avis, arribarà un moment que molta gent gran quedarà desatesa, i l'esperit de noblesa que tot país necessita i que, en altres coses, es manifesta amb el respecte a la gent gran, s'extingirà; si el sentit del risc i les ganes d'un mateix fer coses desapareix en la gent jove, no tindrem empresaris, no tindrem creadors, no tindrem bons professionals en cap terreny, no tindrem bona gent d'ofici; si el sentit del bé comú no s'enforteix, si no se n'evita la pèrdua gradual, la nostra societat seguirà –això sí– fent discursos sobre la solidaritat, però la cohesió social s'esberlarà i el país entrarà en crisi i aquest perill de dissociació social el tenim.

Si tots plegats, catalanoparlants i castellanoparlants, no fem un esforç de recuperació del català en un marc de respecte lingüístic i de convivència, si aquest esforç no el fa la gent, més fins i tot que l'Administració, el català seguirà essent oficialment llengua pròpia de Catalunya, però no guanyarà ni ús ni pes socials; si l'esperit de la feina ben feta no és transmès a l'escola i a la premsa i a les famílies, totes les polítiques econòmiques i socials que es facin fracassaran. I, finalment, si els polítics, si tothom que té responsabi-

litats públiques no les exerceix amb dignitat i no contribueix a crear un clima positiu, veraç i honest, el terrabastall de discussions, falconades i empastifaments ens ensorrarà; i si això és veritat per a tothom, més ho és per als polítics.

Figurin-se, doncs, si no he de tenir interès a parlar del senyor de la Rosa; però no ho faré amb un *flash* i amb quatre paraules mal girbades cada cop que em possin un micro al davant. D'ençà de fa uns mesos sembla com si el clima polític a casa nostra es vulgui enrarir; mireu d'evitar-ho. Els asseguro que hi contribuiré tant com sàpiga, si bé sense deixar-me arrossegar, sense deixar-me arrossegar a terrenys destinats no a aclarir les coses i discutir els temes seriosament, sinó simplement a provocar desgast a través de l'agressivitat i de subtils o no tan subtils calúmnies. Crec que, a condició de superar aquests problemes, podrem treure molt de profit de com estan les coses. Seria molt pretensions per part meua creure i dir que jo tinc més interès que ningú en el progrés i la llibertat de Catalunya, en el benestar i en la qualitat humana dels catalans; molts en deuen tenir tant o més que jo, d'interès.

Però jo n'hi tinc molt i Convergència i Unió n'hi té molt. La vocació de servei a Catalunya no és per a mi de caràcter polític, sinó quelcom d'existencial. I ara que estic tant convençut que, tot i les limitacions, incerteses i fins i tot malfiances que ens envolten, tenim –com els deia al començament– Catalunya ben encarada, em proposo fer tot el que calgui perquè fets com el cas De la Rosa no malmetin aquesta perspectiva.

El cas De la Rosa tindrà la importància que tingui, ja es veurà; crec, en canvi, que el cas concret de l'aval ha estat inflat, molt inflat, per motius de tàctica política. Jo demano que això no es faci, perquè el pitjor que pot passar és que al capdavant ningú no se'n recordi, de l'aval, però el clima de desconfiança i d'agressivitat i altres coses..., no se'n recordin, perquè ja he dit abans que haurà estat, segons s'està veient, una de les coses que hauran sortit millor en tota aquella llarga llista que els estava explicant abans de coses que, amb el beneplàcit de tanta i tanta gent, el senyor De la Rosa ha fet. És molt possible que ja no se'n recordin, de l'aval, però el clima de desconfiança i d'agressivitat s'haurà instal·lat en la nostra vida política d'una manera molt maligna.

Però això no depèn només ni de mi ni de Convergència i Unió; el que sí que en depèn és prendre iniciatives que vagin en la línia de restablir la confiança. Concretament, els avanço que presentarem una resolució al Parlament perquè la Sindicatura de Comptes faci un informe sobre l'ús de l'aval concedit a Grand Península, que l'exposi a la Comissió de la Sindicatura del Parlament de Catalunya i que sigui presentat també en un Ple del Parlament. La Sindicatura de Comptes, com a òrgan dependent del Parlament i la independència de la qual no ha estat mai posada en dubte per ningú, pot donar el màxim de garantia. Ja coneixen vostès la nostra opinió sobre el tema de l'aval, dita i repetida gairebé com la cançó de l'enfadós, però un informe de la Sindicatura és, ho repeteixo, el que més garantia pot donar.

Per altra banda, reitero la sol·licitud —ja feta en altres instàncies— que el Tribunal de Comptes examini els comptes de Convergència i Unió i en faci el preceptiu informe.

A més, no ens oposarem que la comissió d'investigació del finançament dels partits polítics del Congrés dels Diputats inclogui en el seu examen el cas De la Rosa, ni tampoc que s'investiguin els aspectes relacionats amb aquest cas, altres aspectes relacionats amb aquest cas De la Rosa i que ja he esmentat.

Senyores i senyors diputats, senyor president, m'agradaria que el meu to i les meves explicacions, que comprenc que han estat potser massa llargues i me n'excuso, però, a

part d'això, m'agradaria que el meu to i les meves explicacions, per una banda, i per l'altra la convicció, la profundíssima convicció que tinc i que he expressat que podem fer fer un progrés a Catalunya en tots els sentits, i un progrés gran, m'agradaria que això contribuís a crear aquell clima positiu que ens cal per fer realitat aquestes bones perspectives.

Gràcies a tots vostès per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. La sessió continuarà demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts d'una del matí i quatre minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

